

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 » » » 6 luni » 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate 5 bani cuvîntul.
 Manuscrisurile republicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

P. Garboviceanu
 G. Rădulescu-Motru
 G. Cosbuc
 J. Otescu
 P. Dulfu

Colonel P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu

Const. C. Popovici-Tașcă.

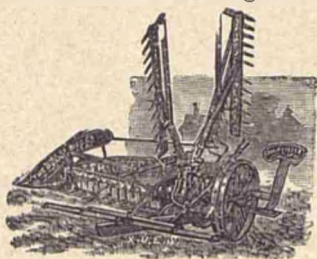
SUMARUL: G. Cosbuc, Dintr'o poveste. — 24 Ianuarie. — P. Rășcanu, Divanul ad-hoc din Moldova. — Th. D. Sporanjiu, Nelnerederea în cărți. — Ion E. Mîhăescu, Convorbiri cu badea Stan. — X., Mărtea I. P. sf. Iosif Naniescu, Mitropolitul Moldovei și al Sucevei. — Ion Dumitriu, Satul «Pleșița» din Doljiu. — Par. Th. Bălășel, Superstițiile poporului. — Teatrul sătesc din Cocioac. — Gel., Elemente de morală creștină. — Inaugurare de societăți sătesci. — O scrisoare. — Dela sate. — Un dar. — Mulțumiri. — Poșta administrațiilor. — Un rege de 16 ani. — Pentru zidar. — Ingropat 5 zile, apoi desgropat.

Ilustrațiuni: Cogălniceanu cum eră la 1859. — Alexandru Ion I. Cuza. — P. S. S. P. Iosif Naniescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei. — Mitropolia din Iași, vederea despre altar. — A tot Țitorul: Zugrăvêla bolșei a II, Mitropolia Iași.

SOCIETATE IN COMANDITA WEIL, JOSEPH & Co.

București

Strada Smârdan No. 7, (Cassa Zerlendi).

Recomandă d-lor agricultorii *mașine și unelte agricole și industriale, de ori-ce fel. s. e.; Locomobile, Treerătore, Pluguri întregi de oțel, Batoze de porumb, cu abur și manuale, mori pe postament de lemn și fer, pietre franceze originale garantate de la „La Ferté sous Jouarre, (Franța)“, etc. etc., din cele mai renumite fabrici pe cari le represintă, și în condițiuni de plată cât se poate de favorabile pentru d-niî cumpărători.*

La cas de necesitate, a se cere oferte și catalog ilustrat, care se trimete gratis și franco.

Condițiuni de plată avantajoase.

Garanție pentru material solid și buna funcțiune.

Drogheria Universală „Toma Brătulescu“

(Situată între Gara de Nord și Piața Matache-Măcelaru)

București, No. 145, Calea Griviței.

Asortată din nou și în abundență cu articole atingătoare de această branșe, se angajază a aprovizionă, prompt, Farmacii militare și civile, Spitale, Fabrici industriale, Institute de bacteriologie și vaccinogene, Școli, Institute de fizică și laboratorii chimice, etc., cu drogue și tot felul de substanțe medicamentose, precum și cu utensile necesare în ale lor oficine, cu obiecte de porcelan, de sticlă și de nichel; cu instrumente de optică și electricitate, aparate de fotografie, cu barometre, termometre, alcoolometre, ulcometre, lactometre, etc., și cu cauciucărie, biberone, irigătoare și tot felul de accesorii și utensile trebuincioase în obstetrică, precum și cu bandage, pansamente și diferite instrumente chirurgicale invențiile cele mai noui și din cele mai repute fabrice din străinătate; cu substanțe antiseptice, desinfectante și insecticide puternice; cu preparate farmaceutice ca siropuri și vinuri medicinale, balsamuri, etc., și cu specialități remarcabile de felul Somatosei și Farinei, lactate Nestlé, autorizate de onor. Consiliu Sanitar; cu săruri pentru băi și diferite ape minerale din surse Române și străine, cu capsule uleiöse și esențiale, cu uleiuri din ficat de Morun precum și cu gudrone, bombone și ciaiuri pectorale de Vorel, etc.; cu cupru sulfuric cu care se prepară semințele spre conservare; cu Vasilină Americană, Benzină, Naftalină și alte produse minerale, cu uleiuri, esențe și culori vegetale precum și cu multe alte substanțe ce se întrebuintează dilnic în usagiul domestic, în confiserie și distilerie, în artă, în tehnică și industrie, și care se pot trimete și particularilor, în ori-ce parte a țerii contra-ramburs.

De asemenea este asortată în abundență cu ierburi și prafuri odorifere pentru șaseuri și cu renumitele ape și alcoolate preparate din florile de Lavendula, și cojile de Quinquina ce se întrebuintează cu succes ca lavage contra căderii părului; și recomandă onoratei sale clientele, cu totă increderea și multă garanție, higienica apă pentru gură „Regina“, un leu flaconul; reputata și bine apreciată pastă dentifrice „Ideal“, prepară la Gellé frres Paris, 75 bani cutia, și erătoritorele pudre parfumate pentru toaletă, preparate la Germandrê Paris, din fleurs de Riz, cutia 65 bani, precum și diferitele creme, cosmetice, remarcabila pomadă de Quinquina, frumoșa savonărie și dulce parfumerii, produse Franceze, Ruse, Italiene și Englese, și care încă se pot trimete doritorilor, în ori-ce parte a țerii, prin postă.

Cataloge cartonate indicând precii tuturor acestor articole, se pune la dispoziția d-lor clienți. Și această Drogherie, fiind înzestrată cu un laborator chimic sistematic, se oferă a face cercetări asupra urinei și a efectua analize asupra băuturilor și a laptelui, sub direcțiunea unui chimist și a d-lui Farmacist Toma Brătulescu.

Dintr'o Poveste.

ort străin și cărți străine,
 Tot ce din străini ne vine;
 A ne 'ntrece cu ocară
 Și-a batjocori mereu
 Ori hulind pe Dumnezeu
 Și nesocotind bărbații
 Cari ne rădică țera,
 Ori umblând ca apucații
 Să ne batem vecinic pieptul:
 De-am fi ori-cât de nemernici
 Să ne credem toți puternici
 Toți cuminte și cu dreptul
 Să fim călcători de lege
 Și 'ntr'un sat fără de câni —
 Astea sunt de o camdată,
 Voi iubiții mei Români,
 Marfa cea mai căutată.
 Nu la noi, se înțelege,
 Ci 'ntr'o țără 'ndepărtată
 Sub pământ pe unde-vă.

G. Coșbuc.

24 IANUARIE

iua de 24 Ianuarie este una din cele mai strălucite ale istoriei noastre, căci ea a fost piatra fundamentală pe care s'a clădit în-treg edificiul României moderne.

Alegându-se ca Domn al Munteniei Alexandru Cuza, care, de la 5 Ianuarie 1859, eră Domn al Moldovei, s'a realizat visul măreț al patrioților cari de la 1821 luptau să scotă patria din înjosirea trecutului.

După ce din două principate au făcut unul, au putut conducătoriii Românilor din acele vremi să procedeze la întocmirea așezămintelor din lăuntru; de aci s'au putut face pași din ce în ce mai mari spre

propășire ca să ajungem a însemnă și noi ce-vă între țările Europei.

Să sêrbătorim deci ziua acesta; să venerăm amintirea bărbaților cari s'au luptat atunci și au stat tari în fața tuturor dușmanilor; să luăm mai ales din viața lor pildă pentru purtarea noastră; să ne dăm silința a le fi urmași vrednici întru toate.

Cogălniceanu cum era la 1859.

În multe rînduri am vorbit aci despre evenimentele din 1859 și cele cari le-au pregătit. Chiar în anul acesta s'a arătat într'o serie de articole mișcarea din epoca divanului ad-hoc. Vom da acum câte-vă acte oficiale din acele înălțătore momente.

Actul Adunării din Bucuresci către Domnitorul Cuza.

Prea înălțate Dómne,

Adunarea Electivă a Principatului Țării Românesci... constituindu-se erî, 24 ale curenteî luni, în deplină legalitate, s'a privit datore a începe lucrările sale de la alegerea Domnului, care este întâia operațiune ce i se prescrie de Convenție.

Aflându-se dar erî în număr de 64 deputați din 67... , au procedat la alegere și numele Înălțimei Văstre a eșit din urnă cu unanimitate de voturi, în aclamațiunile entusiaste ale Camerei, a numerosului auditoriu ce asistă în tribuna ce i se hotărîse și a poporului care cuprinsese curtea și delul Mitropoliei.

Acest vot, Prea Înălțate Dămne, prin care toți deputații au sacrificat pe altarul patriei orî-ce considerațiune de partidă, a reprodus acele frumoșe suvenire ale strămoșilor noștri, cari, cu tôte desbinările lor, sciü însă să-și dea mâna cu inimă curată în timpii criticii și să facă, deși pușini la număr, dar uniți, acele isbânde eroice ce au susținut existența României.

Adunarea, avënd deplină convințiune că veți face fericirea patriei, se socotesce norocită a aduce la cunoscința Înălțimei Văstre rezultatul votării sale și a vë rugă cu respect să binevoii, până la îndeplinirea tuturor formelor, a luă dispoșițiuni pentru cârmuirea trebilor Principatelor.

Președinte: Nifon, Mitropolitul Ungrovlahiei.

Proclamațiunea Ministerului către țeră.

..... Onor. Adunare Electivă, dându-ne de șef al Statului pe Alesul Moldovei, a făcut mai mult decât a ne da un Domn; ea a consfințit un princip, care este înrădăcinat în inimile tuturor Românilor; princip ce, în aplicarea sa, deslégă una din cele mai mari greutăți ce înfățișă Convențiunea din Paris, adecă o acțiune comună în amândouë principatele executată de doi șefi; mai putem adăogă că cu acéstă alegere am dat cea mai vie și ceamai mare dovadă de dragoste și încredere fraților noștri din Moldova.

Ast-fel, cu alegerea M. S. Alexandru Ión I, nu numai am înființat condițiunea cea mai însemnătore pentru întărirea politică a Țerii, adunând cu un mod frățesc într'o singură mână puterea acestor două principate, ci am întărit și societatea noastră, căci prin alegerea unanimă a Înălțimei Sale, unindu-se tôte clasele într'un același sentiment, într'o aceeași idee, unitatea societății noastre de acum înainte este asigurată pentru tot-deauna, de vom sci să o prețuim îndestul și să ne aducem aminte că *Unirea face puterea* și că slăbiciunea societății în genere este vătămătore și fatală tuturor claselor și mai cu osebite celor avute.

.....
Să trăiască principatele unite!
Să trăiască Alexandru Ión I.

Ministru din lăuntru : N. Golescu.

Mesagiul Domnitorului către Adunarea Electivă.

Domnilor Deputați,

Actul de înalt patriotism, care a întrunit în unanimitate asupra Mea voturile Adunării D. V. este demn de admirarea lumii. El este și va fi în ochii Istoriei mai mult decât înălțarea pe tron a unui om devotat cauzei naționale, el este triumful unui principiu mântuitor și înălțarea unei Națiuni întregi. Onóre D. V., domnilor reprezentanți ai Țerii-Românesci, căci ați sciut a realiza

dorința cea mai vie a Națiunii Române: unirea tronurilor românești!

.....
Alexandru Ión I.

Spre a sfîrși, reproducem un pasagiū dintr'un articol al lui *Cesar Boliac*, publicat în diarul «Românul» (31 Ianuarie 1859), care ne zugrăvesce entuziasmul cu care se priviã atunci acest mǎreț act al unirii.

«Dumneđeu a decretat de la începutul acestui secol ca națiunea Română să-și ia între cele-lalte nații ale Europei locul ce-și perduse de doi secolii și geniul poporului Român s'a deșteptat spre a executã decretul lui Dumneđeu.

Deșteptarea lui se anunțã în 1816 și 1821: încarnat în Lazăr și Tudor, proclamã *naționalitatea română*; la 1848 proclamã *libertatea și egalitatea* în nație; la 1857 anunțã *unirea* între ambele principate... și la 24 Ianuarie 1859 *decretã unirea* astor principate într'un singur Domn.

Domnul României libere, ales de ambele Camere Elective în unanimitate, proclamat de amândouë armele române și de cinci milioane de popor omogen, inspirat de acest vechiū geniū al poporului român este *Alexandru Ión I.*

Mărescă-se numele lui prin mărirea națiunii sale și întărescă-se brațul său spre apărarea naționalității române și a dreptului român!... căci el este alesul pe care ni-l unge Dumneđeu spre vindecarea ranelor noastre.

Vieze într'însul geniul poporului român și arate-ne calea ce am pierdut-o de secolii!

Peste câte-vã zile Domnul va veni în capitala sa spre a se unge în biserica Curții lui Mircea, după legea Domnilor români...

Una sută cinci-deci de mii de Români, cari fac poporul Bucurescilor așteptã cu nerăbdare să salute pe Domnul ce și l-au ales și să-i jure credințã...

Junimea, piēta, armia, camera, municipalitatea și-au pornit deputațiile lor la Iași și o duc în serbători și banchete necurmate. Suntem în cea mai vie nerăbdare să amestecãm lacrimile noastre de bucurie cu frații noștri gemeni, pe cari îi sciam până acum numai din nume, căci un pîriū încântat, rupt din riul cel mare al uitării ne opriã a ne vedé și a ne întâlni.

Fie-bine cuvîntat ăst descântec ce se făcū pîrăului încântat: el ne deschide ochii și ne lasã să ne aruncãm în brațele fraților noștri...»

Un rege de 16 ani. În curînd, Europa, printre Impărații și Regii săi bătrâni și bārboși, va avea și un rege de 16 ani! Alfons XIII al Spaniei în Maiu, împlinesce 16 ani și în acea zi va fi încoronat cu mare pompă, de Rege al Spaniei. Serbările de încoronare vor ține o săptămână. Curțile europene vor avea tôte trimișiile lor, tot Prinți, cari în numele lor să fie de față și să ia parte la serbări.

Divanul ad-hoc din Moldova 1857 (1).

doua cestiune asupra căreia Divanul ad-hoc nu a dat o soluțiune a fost „cestiunea țără-nescă.”

După Firman și Tractatul de Paris, deputații deosebitelor clase deliberau separat și un secretar al Adunării eră însărcinat cu lucrările.

În ziua de 9 Noemvrie, Panu a cetit în Adunare următoarea propunere a deputaților săteni, în cari ei își arătau suferințele și dorințele lor de îmbunătățire:

În puterea legăturii încheiate de către cele șapte Puteri la scaunul Marelui Impărat al Francesilor la Paris, noi trimișii deputați săteni din partea locuitorilor pontazi a patru-spre-zece ținuturi ale Moldovei, întrunindu-ne ca să rostim dorințele treptei noastre, în privirea noului așezământ și a noiei rîndueli, ce are a se pune în țără, și chibzuindu-ne, noi în de noi, despre nevoile și durerile a două-spre-zece sute de mi de suflete, cari ne-au trimis să fim răsunetul gemetului lor la marea Adunare alcătuită din toate treptele țării, în numele acelora glasul nostru cel slab ridicându-l, adevărul ca înaintea lui Dumnezeu mărturisim:

Că până în ziua de astăzi, toate sarcinile cele mai grele numai asupra noastră au fost puse, și noi mai de nici unele bunuri ale țării nu ne-am îndulcit; iară alții fără să fie supuși la nici o povară, de totă mana țării s'au bucurat; că noi biruri grele pe cap am plătit; omeni de oste numai noi am dat; ispravnici, judecători, privighietori și jandarmi, numai noi am ținut; drumuri, poduri și șosele numai noi am lucrat; beilicuri, podvezi și havalele, numai noi am făcut; boierescuri, zile de meremet, numai noi am îndeplinit; clacă de voie, și fără de voie, numai noi am dat; la jidovul orîndar ca să ne sugă totă vraga, numai noi am fost rînduiți; bețură scumpă și otrăvită numai noi am beut, pâne neagră și amară, udată cu lacrimi, numai noi am mâncat; bătălii și răsmerițe, când au fost, tot greul numai noi l'am dus; oști când au venit, noi le-am hrănit, noi le-am slujit, noi le-am purtat; că cel cu putere țera își părăsiă, peste hotare treceă; și când da Dumnezeu de se făcea pace și liniște, și țera se îmbelșugă, cu toții se întorcea de se desfătă, de nevoie nu sciă: nevoia și greutatea o ducea ce-țe rămăneau la vatra lor. Iarna eră grea; oști multe; cărături multe, și la loc depărtat; căram la Dunăre și peste Dunăre; boii degerau și cădeau; alătura

(1) Veți No. 10, 11, 12—13, 14, 15, 16 și 17.

cădea și omul cu dînșii; acasă copiii flămânțiau; că ceia-ce nu luă ostașul la nevoia sa, luă zapciul cei de țără de se îmbogățiau.

Iară dacă puhoiul oștirilor se scurgea, și furtuna se alină, holdele se seméau, grânele înverdiau, câmpurile înfloriau, că sudorea noastră le udă. Țăra asta nici băi, nici măiestrii nu are, nici meșteșuguri multe ca alte țări nu are: totă bogăția, totă îmbelșugarea, brațele și sapele noastre o aduc. Cătu-i Dunărea de mare și de largă, curge riul sudorilor noastre, se duc peste mări și peste hotare, acolo se prefac în rîuri de aur și de argint, și curg iarăși înapoi de se revarsă în țăra noastră; iară noi nici rînduială, nici dreptate nu am avut. Când ne-am jeluît, când ne-am tânguît, păsurile când ne am spus: Ispravnicul ne-a bătut, privighietorul ne-a bătut, jandarmul ne a bătut, zapciul ne-a bătut; vătășelul ne a bătut, vichitul ne a bătut, posesorul ne-a bătut, boierul de moșie ne-a bătut: cine s'aũ sculat mai de dimineță, cine a fost mai tare, acela eră mai mare. Boul și vaca, munca ostenelelor noastre, nu sciam de sunt ale noastre; puiul de găină, laptele de la gura copiilor noștri, de multe ori cu nedreptul ni s'aũ luat.

Boierescul eră odinioară șese și apoi două-spre-dece zile, de la răsăritul și până la sfințitul sôrelui. Apoi s'aũ făcut lege ca să talmăcescă ziua lăsată de Dumneđeũ, cătu-i de mare, și boierescul s'a mãrit; în urmă iar s'a mãi talmăcit, și boierescul s'aũ tot îngreuiat. Acum sunt două-spre-dece zile de pont, ziua cât luna. Lucrăm din primăvară până în toamnă; lucrăm de cum se ieă ométul și până dă înghețul, tot la boieresc. Lucrăm cât țice legea și mai des și peste lege; lucrăm și nu mai mântuim; nu-i nici sêrbătoare, nici lucrătoare.

Holdele cele mari și întinse se fac frumoșe și mănôse; iar când treci pe lângă pămînturile noastre și se rupe inima; ogórele ne rămân în părașină; păpușoi ni se înecă în buruiană și rămân necopți de-i bate bruma: cei boieresci, așezați de noi în coșere, șed ca aurul de frumoși. Când dă frigul, când bate criveșul, când ne bate nevoia, ne ducem de ne răscurpărăm însuși munca noastră ca să ne hrănim copiii cu dinsa; și de multe ori pe lângă necazul nevoiei, unia țări de inimă ne mai țineaũ de leneși că nu am putut a ne lucră ogórele...

Dar fiind-că Dumneđeũ și-a adus aminte și a dat în gând celor șapte Puleri de s'aũ îndurat ca, astă dată, să fim și noi întrebați despre păsurile și durerile ce avem uitat fie și șters din mințea și inimile noastre tot trecutul cu chinurile sale; departe fie totă ura, totă vrajba și totă împărechierea de la sufletul nostru. O sémă și din boieri aũ fost cu frica lui Dumneđeũ; și mai din vechiũ pe când cu toții de-avalma ne luptam și ne vêrsam sângele pentru

apărarea credinței și a moșiei strămoșescă, ei ne erau ca părinți, și noi ca fiii lor. Noi încă scim, că de când cu domniile grecesci, de atunci ni s'au stricat și dresese țării, și ale noastre. De aceea noi nu facem nici imputare, nici înfruntare nimănui; și să avem ertare dacă, spunând adevărul, vom fi scăpat vre-o vorbă, care să vie greu la auzul cui-vă. Noi dorim ca tot poporul român să se înfrățescă, și să trăiască în pace și în liniște pe pământul strămoșesc al României, pentru mărirea și fericirea neamului, căci precum e scris la carte: „tótă cetatea împărechiată va pieri.”

Însă pentru ca în viitor să le lipsescă orîce prilej de neînțelegere și de nemulțumire între trépta sătenilor și între boierii de moșii, în numele Prea Puternicului Dumnezeu și a sfîntei Dreptăți, cerem și cu umilință ne rugăm ca să ni se audă...

- a) Bătăia să se ridice pentru tot-deauna de asupra noastră;
- b) Tóte beilicurile, scrise și nescrise în legi, tóte havalele precum și birul pe cap să fie, pentru tot-deauna oborâte;
- c) Satele să-și aibă dregătorii alese chiar din sîmul lor însuși, care să aibă a căută de tóte nevoile satului;
- d) Apoî suspinul, durerea noastră de tóte zilele, dorința cea mai mare pentru care ne rugăm și noapte la Dumnezeu să se îndure, este „căderea boierescului”; de aceea vrem să rěscumpărăm boierescul și tóte acelea cu care suntem împovărați către boierii de moșii.

Aplausele d-vóstră dovedesc că compătimiti cu durerile și suferințele celor cari muncesc și ne țin pe toți. E sigur că orî de câte-orî un vorbitor atinge cestiunea țărănescă, el e sigur de aplause.

Dar țeranul prea puțin se încălzește de aplausele și de simpatia ce i-o arătăm noi. El nu-î nici măcar între noi, pentru ca să le pótă auđi.

El nu ne cere decăt un singur lucru: *dreptate*.

Și numai în ziua când, eu profesor universitar, voi fi încredințat adînc în inima mea că cei 60 de lei ce-î ieau de la stat pentru o lecție ce țin, represintă trei fálci de arătură pentru țeranul cu patru boi;

numai în ziua când toți funcționarii statului vor face aceeași socotélă;

numai în ziua când femeile și fetele noastre se vor încredința că pălăria lor face cât munca de o lună o unei femei de la țără, la secere, de la 4 ore dimineața și până la 9 ore séra;

numai în ziua când vom fi încredințați că doi lei dați la o birjă, represintă ziua de cósă a unui țeran;

numai în ziua când vom seî toți că nu câștigă un sat întreg, cu muncă crâncenă, într'o vară, cât dăm noi la o trupă străină într'o sérá;

numai când vom dice toți, cum dicea Petru-Vodă Schiopul când da bani de cheltuială la cuhnie: «aceștia sunt lacrămile săracilor»;

numai atunci, ajunși muncitori harnici și neadormiți cum sunt țeranii; economi și grijilivi cum sunt ei;

numai atunci îi vom iubi într'adevăr, le vom aprecia munca lor, și le vom da «dreptatea» pe cari o cer; adecă o administrațiune părintescă, o justiție nepărtinitore și o instrucțiune publică temeinică.

Până atunci, să fim încredințați că dragostea noastră e fățarnică și că vorbind de «nevoile» lui, ne gândim mai mult la nevoia noastră de reclamă, decât la suferințele lor.

Dar cel care a redactat «plângerea» deputaților țeranii în Divanul ad-hoc, nu avea dreptate din alt punct de vedere. Nimeni nu poate îndrăzni a nega suferințele țeranilor în trecut. Dar în acel lung «martirologiu» care se numește Istoria Românilor, cine nu a suferit? Câți Domnitori nu au fost goniți sau uciși? Și dacă e vorba de clase, suferințele Boierimei au fost și mai cumplite. Mai toate moșiile vechei Boierimii pămîntene au fost confiscate; o mulțime de capete boieresci au căzut pe câmpul de luptă sau sub secură călăului, și mai toate vechile familii boieresci s'au stins.

Și cred că nu eră momentul tocmai când Boierimea «*cu entusiasm și cu aclamațiuni*» cum ați vădut, votă «*egalitatea tuturor cetățenilor înaintea legii,*» nu eră timpul ca acei «Boieri» să fie prezentați înaintea lumii ca asupritori. Un rău și mai mare urmă de aicea: Boierii erău nevoiți a face și ei «Istorie» și atunci cele două clase se învrăjbiau și mai mult.

Acésta s'a și întâmplat.

Cu toate stăruințele lui Mălinescu, Adunarea decise că se va ocupa cu acésta cestiune după ce se va sfârși cu votarea celor-lalte dorinți.

Plângerea țeranilor, scrisă în termeni violenți, putea aduce o luptă în sinul Adunării. Cu drept cuvînt, Mavrogheni a dis în Comitetul proprietarilor mari că „*a ascultat'o cu sânge rece, dar în sine a simțit o mare indignațiune; cine a făcut-o a comis o erimă în contra țerii și a națiunilor; căci ea caută a insulta, a stigmatiza pe proprietari în ochii țerii și ai Europei, lovind în inteligență și discreditând pe națiune în viitor. Tote aceste trebuiau relevate cu mare demnitate și liniște, ca să picăm în greșela acelei propuneri.*“

Propunerea deputaților săteni s'au discutat, mai întâiu în mai multe ședinți ale Comitetului proprietarilor mari. S'a numit o comisiune cu însărcinarea a răspunde acuzărilor ce se aduceau Boierilor proprietari și a arătă o deslegare a acestei cestiuni importante. Comisiunea s'a pus pe tărîmul istoric și prin raportorul ei Gr. Balș, a afirmat lucruri cari

aū indignat și pe cei mai fierbinți apărători ai proprietarilor. In acea încheiere se dicea că: „*Țeranii în Moldova aū „fost vecini, adecă săteni megieși fără moșie, parte aduși „din țerile megieșite fără moșie, parte aduși din țerile megieșite dintre dușmanii biruiți cu armele. parte cumpărați „de către Boierii din ținuturile din sus, sau dintre răzeșii „scăpați împreună cu moșia acestora, parte dăruși de Domn „împreună cu moșiile pe cari se aflaū.” Toți vecinii fără „deosebire de origină, lucraū fără măsură sau mărginire, „în folosul stăpânilor sēi, de la a căroră singură voință „atîrnă numărul Țilelor de lucru. Boierii aveaū voie a „vinde pe țeranii lor, însă nu afară din satul în care s'aū „născut, ci numai împreună cu moșia; și acēstă vîndare „eră legiuită și valabilă.” Aceste monstruoase alegațiuni erau sub-scrise de G. Sturdza, L. Catargiu, Gr. Balș și D. Miclescu.*

Hatmanul A. Aslan, a propus un amendament ca aceste cuvinte să se ștergă din încheiere, și amendamentul s'a primit.

Petru Rășcanu

Profesor universitar și inspector al invēț. secundar.

NEÎNCREDEREA ÎN CĂRȚI

«Aī carte, aī parte» așa se dicea înainte.

Innainte se dicea așa și se credeă că tot ce e scris e drept și adevărat: «e drept sau e așa, căci așa e scris».

Așa eră înainte dar astăzi nu mai este tocmai așa.

Astăzi poporul în general crede că în cărți sunt numai minciuni. Aū fost în vechime cărți în care se spuneă drept, sau mai bine cărțile în cari se spune drept sunt cărțile vechi în fruntea căroră e sfinta Evangelie, iar cărțile noi sunt ca și ômenii nooi, pentru un grăunte de adevăr își spun un car de minciuni, așa nu mai poți deosebi ce este și ce nu este adevărat.

Pricina care a sădit în inima poporului asemenea credință este pe de-o parte felul cărților cari aū străbătut în popor.

In popor adecă în masa de cititori, în Țilele din urmă, când adecă a început a se introduce lectura, aū străbătut în general cărți prôste: tot felul de traduceri străine și țără nici un interes pentru popor, romane cu marchiji și conți și vicomți și baroni de cari poporul habar n'are ce sunt sau ce a fost, și ale căror fapte exagerate, romantice, fan-

tastice, etc., n'au putut și nu pot să intereseze pe cetitorul de la noi care nu-î cunoscce.

Poporul scie să deosebescă ceea-ce este basm de ceea-ce e folositor, dar cărțile cari i-au căduț în mână au fost în general basme și încă nu basme precum sunt basmele noastre ca Făt Frumos și Mama Pădurii, ci basme în înțelesul rău al cuvîntului.

Ni se va dice că poporul, adecă sătenuț, nu cetesce asemenea scrieri próste.

Nu cetesce, e adevărat și e bine că nu cetesce; dar vedî că lângă dinsul cetesc locuitorii mahalalelor, cetesc puținii cetitori cari sunt presărați pe la sate și săteni deși nu cetesc chiar ei, dar află ce cetesc alții și își forméză convingerea în necunoscința de causă. Și tocmai acéstă convingere formată în necunoscința de cauză e tot ce póte fi mai periculos: Omul ajuns la ast-fel de convingere, capătă un fel de prevenire hotărită care îl îndepărtéză pentru tot-deauna de carte. Ce să cetesc în carte? dice el. Să cetesc în carte de nebuni, de aceia cari mereu umblă numai să se împusce și să se otrăvescă unul pe altul? Dar la ce mi-ar folosi acésta? Ce, dacă voiú ceti minciuni de acele o să créscă porumbul mai frumos, orî o să-mî rodéscă viea? Am veduț eu cu ce se aleg cei cari cetesc așa cărți! Cetesc, cetesc până ce ajung cu haina ruptă în cote și în genunchi și dacă n'ar avé vr'o biată slujbuliță ar fi vai de capul lor.

Acéstă prevenire a sătenilor contra cărții este rea, pentru că ea se generalisézá și sătenuț nu numai că nu se folosesce el de acest isvor de lumină care se numesce carte, dar nu lasă nici pe copiii lui să învețe ca să se póta folosi măcar ei la rândul lor.

Pe de altă parte, acéstă prevenire însă este și bună, pentru că pe bietul om de la țéră îl apărá de a-și prihăni suflitul și bunul simț care îi sunt încă ne atinse de corupțiunea rafinăriei.

Folosindu-se deci de acéstă parte bună a prevenirii, învățătorii și preoții ar pute combata partea cea rea a prevenirii.

Învățătorii și preoții trebuie să facă pe popor să înțelegă că sunt doué feluri de cărți:

a). Sunt unele, în adevér în cari se scriu numai prostii

carî nu folosesc la nimica și strică mîntea tînetului făcîndu-l să credă că tot ce sboră se mîncă și așteptînd numai de-a gata să-i vină mură în gură; dar

b). Sunt și cărți bune și folosite pentru tôte nevoile omului. Așa sunt cărți și reviste pentru agricultură, cuprindeînd învătămintे și povețe pentru tot felul de semănături. Sunt cărți și reviste pentru viticultură, pentru avicultură. etc., cărți și reviste de pomologie; cărți și reviste pentru stupărit, etc. etc. Cine vrea să se folosescă de carte să-și ia cărțile care îi trebuesc și să cetescă.

Trebue să adaug însă pe lângă acestea că învătătorul și preotul trebue să sfătuescă pe săteni pînă ce-î va face să înțelegă că nu trebue să cêră de la carte mai mult decăt pôte da ea. Să-i tacă să înțelegă că nu numai decăt orî cine învață carte trebue să se facă ministru. Cu alte cuvinte să-i facă să înțelegă la ce sunt bune cărțile și carî cărți sunt bune, și la ce e bună învătura în genere. Dacă sunt și unele cărți rele nu urmêză că învătura e de vină.

Th. D. Speranția

Convorbire cu badea Stan.

— Bună ziua, domnule, ce faci, ce mai dregi p'aici?

— Mulțumesc d-tale, bade Stane; ce să fac? Uite p'aci prin prejurul casei; mē mai îndeletnicesc și eu cu câte-cevā, scii, ca omul la casa lui.

Dar pe d-ta, ce vînt te-aduce pe la mine?

— Ce să fie, d-le, uite, ași vrea să te întreb câte-cevā de-ale plugăriei, căci de, tot aud mereu că d-ta ai învățat într'o școlă d'aia de agricultură, — cum îi dice, — și cred că trebue să scii mai multe ca noi despre meseria asta, cu tôte că ești mai tînēr.

— Așā-e, bade Stane, am învățat, și mulțumesc lui Dumnezeu, că mult bine îmi prinde; mē pricep binișor în ale plugăriei și ale grădinăriei.

— Ba, mi se pare că te pricepi bine, d-le, nu binișor; noiăștia carî n'am avut norocul să învățăm într'o școlă d'alea, de ce n'avem grădină așa de frumoșe ca a d-tale?... De ce bucatele nōstre nu se fac așā de frumoșe și din belșug ca ale d-tale? Ai același petec de pămînt ca și noi, dar, pare-că e fermecat, zēu așā!..

— Ce fermecat, bade Stane? Tōtă pricina e numai din muncă.

O fi și așa cum Țică d-ta, dar vĕd că și eũ muncesc petecul meũ de pãmînt pãnã nu mai pot, și... tot degĕba.

— Apoi nu așa, bade Stane; pãmîntul trebuie muncit cu socotĕlã; afarã de asta, la doui, trei ani trebuie îngărășat.

— Sã mĕ ierte Dumneđeũ, d-le, dar nu-ți spuseiũ că și eũ îl muncesc? atãt dór numai că nu-l îngaraș, cum Țică d-ta, încolo fac tótã munca, nu staũ, pĕcatele mele, cu mãinile în sîn!

— Dacă Țică cã-l muncesci, o sã te întreb și sã-mi spuĩ, cam ce fel de arãturã faci d-ta?

— Poznașã întrebare! apoi bine, d-tale nu-ți dã în gãnd cam ce fel de arãturã fac eũ?

— Tocmai cã-mi dã, d'aia te întreb.

— Póte cređi cã eũ nu sciu sã ar?

— Nu Țic cã nu scii sã arĩ; vroiu sã te întreb dacã pãmîntul d-tale l'ai arat vre-odatã mai adãnc?

— Ce adãnc, d-le? mai nainte vreme, numai dór ce se sgãriã pãmîntul, și tot se făceau bucate din belșug; astea-s numai vorbe, cu arãturã adãncã și cu îngărășatul; cãnd nu vrea Dumneđeũ, nu vrea.

— Acum te-am înțeles, bade Stane; trebuie sã scii cã pãmîntul meũ l'am fermecat *numai cu arãturi adãnci și cu îngărășatul; cu omul care vrea, vrea și Dumneđeũ.*

— Iți spun cã mie nu-mi vine a crede; ce are a face arãtura adãncã și îngărășatul, cu rodirea pãmîntului?

— Are mult, și încã mult de tot. Intr'un pãmînt arat adãnc, *rãdãcinele plantelor se pot înfișe adãnc și cu ușurințã, așa cã gãsesc și sug hranã în de-ajuns.*

— Bine, așa o fi cum spuĩ d-ta, dar cum se face cã astãđi pãmîntul numai rodesce cum rodeã odatã?

— D-ta, bade Stane, ai vre-o magasie?

— Am, dar de ce mĕ întrebĩ?

— O sã veđi acum de ce; și ce puĩ în magasia d-tale?

— Ce sã pun? porumb, orz, grãũ, ce dã Dumneđeũ sã se facã.

— Dacă d-ta ai încãrcã odatã magasiã bine de porumb, și tot ai luã mereũ din el, fãrã a mai pune altul la loc, așa-e cã o sã vie vremea sã se isprãvescã tot porumbul din magasie?

— Ba da, însã nu înțeleg de loc ce vrei sã spuĩ cu asta.

— Vreau sã spuĩ cã pãmîntul nu e decãt o magasie, *în care se gãsesc hrana pe care o mãnãncã plantele, așa cã...*

— D-ta vrei sã riđi de mine, d-le; auđi! plantele mãnãncã, par-cã ele au gurã!

— Apoi, lasã-mĕ omule sã isprãvesc vorba, și pe urmã, poți sã mĕ ieĩ la refec...

— Ei bine, spune, dar zĕu cã mĕ prinde mirarea, cãnd te aud spunĕnd vorbe de-astea!..

— Sã nu te prindã mirarea de loc; e lucru prea adevĕ-

rat; plantele se hrănesc ca și omul, însă cu ajutorul rădăcinelor și foilor; cu rădăcinele sug hrana din pământ, iar cu foile înghit o parte din aer care le ajută mult la creștere.

— Dacă e așa, de ce la unii se fac bucate frumoase și multe, iar la unii urâte, puține și pôte de loc?

— Pentru că unii au pământuri mai bogate în hrană, orî pôte le muncesc mai bine, iar alții au pământuri mai sêrace, orî pôte le muncesc mai rêu.

Mê întrebași adineori că de ce pământul nu mai rodesce astăzi cum rodea odată. Ți-am spus că pământul e o magasie în care se găsește hrană; ei bine, pământul de astăzi numai are atâta hrană într'însul, cum avea pe vremurile când dîci d-ta că se sgâria pământul și tot se făceau bucate din belșug; și scii de ce?

— Dar de unde să sciu?

— Ascultă dar, să ți spun tot eû: pământul a sărăcit din pricină că *am tot semănat mereu într'însul, iar plantele semănite, au tot mâncat din hrană, așa că ne mai punend alta la loc, s'a împuținat*, iar dacă și de aci înainte vom face tot așa, o să ajungă vremea să se isprăvescă *tôtă hrana din pământ*, întocmai cum îți spusei cu porumbul din magasie.

— Așă-e, d-le, cam ai dreptate d-ta; dacă puî, ai, dacă nu puî, n'ai.

Am să te mai întreb un lucru d-le: cum poți face să puî hrana la loc?

— E lucru ușor, bade Stane. La doi trei ani, — cum spusei că fac eû, — puî bălegar de vite pe pământ; acest bălegar se împrăscie bine pe loc, așa că stratul de bălegar să fie de o potrivă, adică să aibă aceiași grosime, — cam un lat de mână, — iar în urmă, se îngropă acest strat de belegar, arând pământul.

— Istoria asta, care mi-o spuî d-ta, am făcut-o și eû, dar drept să-ți spun, a fost de surda.

— Pôte că n'ai făcut lucrul cum trebuie?

— Ba da; într'o érnă am cărat pe apucate câte un car de gunoiu, și l'am făcut grămeđi pe bucata mea de pământ. Primăvara, când am eșit la plug, am împrăsciat grămeđile și în urmă am arat locul. Când colo ce să veđi? n'am înțeles aprópe nimic; pe locurile unde au stat grămeđile de gunoiu, au crescut nisele cocenî de porumb cât tóte dîlele, iar pe alături, porumbul a fost ca și mai nainte când nu puseseam gunoiu.

— Apoî, bade Stane, cum spuî că ai făcut, nu e bine.

— Dar cum trebuiă să fac?

— Uite cum: gunoiul nu trebuie pus așa cum îl scoți din grajdul vitelor, îl strângi mai întâiu într'o grămadă care trebuie făcută — dacă se pôte, — mai aprópe de grajd. Locul ales pentru a face grămada de gunoiu pe el, trebuie puțin săpat, așa ca să fie ca un fel de grópe mică, iar pământul de pe fundul grópei se bătătoresce bine, pentru a-l face

mai tare, ca să nu se pôtă scurge într'însul udul din gunoiu. Gunoiul scos în fie-care ți din grajd, se așeză și se împrăscie pe grămadă, potrivit în tot-deauna ca să punem un strat de gunoiu mai apos, iar altul mai uscat, adecă mai păios. În timpul verei, udăm din când în când grămada, pentru ca gunoiul să nu se usuce. E mult mai bine ca grămada să fie așezată la un loc umbros.

Gunoiul se lasă în acéstă grămadă două, trei ani, până se dospesce bine, așa că dacă ai face o tăietură cu sapa în grămadă, să ți se pară că *tăietura e făcută într'o bucată de caș prospêt; atunci gunoiul e bun de cărat pe câmp*. Către sfirșitul ernei, — când omul n'are atâta trebă, — se cară gunoiul și se face grămăjore pe câmp.

— Asta-e nodul, d-le, de n'am făcut nici o brânză cu gunoiul de care-ți spusei!..

— Mai îngăduie puțin, bade Stane, căci am să-ți mai spui ce-vă. Gunoiul pus la câmp, nu trebuie lăsat să stea mult timp în grămeți; după ce s'a dus tot gunoiul pe loc se împrăscie grămețile și imediat se ară locul. Dacă faci după cum îți spun, *locul se îngrașă de-a rîndul de-o potrivă, iar plantele ce vom semăna într'însul, vor crește tot una de înalte*, nu cum spuseși că ai pățit d-ta cu porumbul.

— Așa-e d-le; tocmai acum vii eu de-acasă...; iaca, mie nu-mi da în gând, Dómne feresce, istoria asta; zău așa!..

Scii că e bună școlă care ai învățat-o d-ta?

— E bună, bade Stane; e bună pentru noi plugarii.

— Am băiatul care învață acum la d-l învățator, și n'am să mă las până nu l'oiu băgă într'o școlă d'aia. Avem de gând să-l fac un scriitorăș, dar ved că și scriitorii o sgârie rău de tot...; e mai bună plugăria noastră.

— Acum vorbesci bine de tot, bade Stane, să-ți dai băiatul într'o școlă practică de agricultură, și n'ai să fi greșit de loc; scriitoria s'o lași pe sēma altora, căci sunt berechet cari o trag de cōdă.

— Îl și dau, d-le, fără dōr și pōte; să scii că am să și vii la d-ta să mă înveți cum trebuie să fac, ca să-l pot băgă într'o școlă d'aia, cum îi dīseși.

— Bucuroș, bade Stane; să vii după ce băiatul o termină școlă primară de-aici, și am să te învăț cum o fi mai bine, ca să-l poți băgă.

— Îți mulțumesc, d-le, pentru bunătatea d-tale; d'acu mă duc și eu acasă, că uite, de când stăm de vorbă, e aprōpe să intre négra în sat. O să mai vii pe la d-ta dīlele astea, ca să te mai întreb câte ce-vă de-ale noastre; povestea cu gunoiul ce-mi spuseși, am s'o fac și eu.

— Te las sănătos

— Mergi sănătos, și să vii sănătos, bade Stane.

Ión E. Mihăescu
Gologanu (R.-Sărat).

1. P. Sf. Iosif Naniescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei.

Mórtea J. P. sf. Josif Naniescu, Mitropolitul Moldovei și al Sucevei.

S'a dus cel mai bătrân ierarch al bisericii noastre! S'a dus acela, care aprópe 30 de ani a fost păstorul bisericii noastre ca episcop și mitropolit. S'a dus, însă vecinică va fi amintirea lui, căci a fost un vrednic păstor al bisericii, un vrednic apostol al lui Christos, un mare și înfocat patriot. A luptat tótă viața lui pentru legea strămoșiască, a luptat pentru restaurarea monu-

Mitropolia din Iași, vederea despre altar.

mentelor religioase, a luptat pentru toate instituțiile religioase.

De aceea numele lui va fi înscris cu cinste în istoria bisericii noastre naționale!

I. P. Sf. Iosif Naniescu s'a născut în 1820, Iulie 27, în satul Răzălăii din Basarabia. De mic copil a fost adus în Iași de un unchiu al său care eră arhimandrit la biserica sf. Spiridon de aci. După mórtea unchiului său vine în Buzetu, unde se află ca episcop marele Chesarie. Aci urméză seminariul, e călugărit și în 25 Noemvrie 1835 e hirotonit ierodiacon al bisericii catedrale. Episcopul Chesarie apreciind însușirile sufletesci ale tînărului ierodiacon, îl trimite în Bucuresci spre a-și continuă studiile în școla de la sf. Sava. În 1849 a fost numit egumen la mănăstirea Șerbănesci din jud. Vilcea, iar în Octomvrie 1857 e numit egumen al mănăs-

A tot țitorul: Zugrăvêla bolței a II-a, Mitropolia Iași.

tirii Găiseni din jud. Dâmbovița. A fost profesor de religie la gimnasiul Lazăr (1864), la Mateiu Basarab, la școla normală Carol și director al Seminarului Central. În 1873 a fost ales episcop de Argeș, iar în 1875 mitropolit al Moldovei și Sucevei.

Intréga avere materială ce rămâne în urma sa se compune din obiecte sfinte de mare valóre și dintr'o bogată bibliotecă. Obiectele sfinte le-a lăsat mitropolii, iar bibliotecă a lăsat-o Academiei române. Să-î fie țărîna ușoră!

X.

Satul „Plenița“ din Doljiu.

«Omul sfințesce locul»

In anul 1872, satul Plenița din Dolj, erà format din mai multe bordeie și case reslețe, rar se vedé câte o casă făcută din cărămidă, puținele case ce se găsiau erau făcute după voia întâmplării și acoperite cu stuf.

Omenii trăiau aproape în sèlbătecie, și nu se găsiau în tot satul cincî ómeni cu sciință de carte.

Pe acea vreme, stăpânirea trimite ca învățator în acel sat pe un flăcăiandru, cu vlagă; iscusit și harnic, om făcut pentru treburi, nu pentru nimicuri, numele lui este Mihail P. Cioacălteu.

El vede starea de plâns a sătenilor, și pentru că erà hărăzit de Dumneđeu cu minte și pricepere, se pune la muncă.

Cum vine în sat, rógă pe primar să pună să bată toba, ca toți sătenii să se adune spre a face sfat; cu toții adunați la Primărie, învățatorul le arată starea de decădere în care se găsesc, le spune că omul fără carte, este ca un orb fără vedere, le spune că Dumneđeu a dat omului tot ce-î trebuie în vieță, dar că el, omul, trebuie să scie să întrebuinteze cu pricepere aceea ce i s'a dat de Dumneđeu, căci cum dice vorba Românului «*Dumneđeu dă omului dar în traistă nu-î bagă*», le spune ca să pună cu toții mână de mână, să drégă localul școlei care este pentru binele lor, căci copiii lor au să se adăpostescă acolo, învățând carte.

Și glasul cu care învățatorul le vorbià, erà așa de dulce, așa de convingător, în cât el, a fost ascultat și îndeplinit cu sfințenie de ómenii satului.

Harnicul învățator, nu perdeà nici un prilej, a da exemple sătenilor prin el singur, el se purtă înbrăcat în haine sătesci, dar curate și cu multă îngrijire purtate, el le da exemple de economie, căci din mica lui léfă, nu numai că se hrănià destul de bine, dar mai puneà și ce-và de-oparte; *strângeà banți albi pentru țile negre.*

Localul școlei, în scurt timp, fu pe deplin îmbunătățit, copiii veniau droie la școlă, fie-care sătean, se întreceà care

mai de care să-și trimită copiii regulat la școală, fie-care să-
tean în afacerile lui, căută să iea mai întâiu povățu învăță-
torului luminat.

În timpul de trei ani, eră o plăcere să vină cine-vă să
vadă satul și școla, o casă curată, văruiată frumos se vedé
în mijlocul unor pomi răsădiți de învățator, care chemau
pe ori-cine la viață, o grădină bine îngrijită împrejurul școlei,
plină cu tot felul de pomi și zarzavaturi, și eră mai mare
dragul să o privești.

Băteții cu glas mai bun, învățând cântece naționale și bi-
sericesci.

În fie-care sêrbătoare, ei cântau în biserica satului, iar fe-
meile și bărbații, se întreceau a veni la biserică, să asculte
cu multă evlavie cântecele Dumneșcesci, ce eșiau din pieptu-
rile îngerașilor mititei (ai copiilor lor), cârmuiți de acel har-
nic învățator.

El, învățatorul, nu perdeă prilejul nici odată, a spune să-
tenilor, cum să petrecă ziua muncii și ziua sêrbătoarei, el le
spunea că omul mai trebuie să aibă și o casă bună pentru
locuit, o casă prôtă și rêu îngrijită, spunea el, este o sâră-
cie și o bôlă pe capul omului, este sârăcie spunea el, căci
ea fiind prost și slab făcută, la fie-care doi ori trei ani, tre-
buie din nou refăcută, și de aci se nasc noi cheltueli, este o
bôlă, pentru că din cauză că, ne având lumină de ajuns, ne
având destul aer, iar iarna ne putend ține căldură, ea a-
duce tot felul de molime din acéstă cauză.

Sătenii ascultați cu drag la vorbele învățatorului, care le
rêmâneau săpate în inimă, ei sârmanii, erau dornici, de tre-
buri bune, dar nu le spusese nimeni, nu-î învățase nimeni
așa lucruri bune până atunci.

Dis și făcut: sătenii se pun pe muncă, fie-care se între-
ceau a-și clădi căscioare, care de care mai drăguțe, a avé o
împrejmuire bună și o grădină atrăgătoare.

Ce-vă mai mult: Învățatorul, spre a da o pildă și mai
mare sătenilor, de ceea-ce pôte să producă omul când are
tragere de inimă, se ocupa singur și cu munca câmpului;
el ne având pămînt *de sine stăpânitor*, se învoesce cu
arendașul moșiei din apropiere, și cultivă cu dijmă 15—
20 sau și 30 pogóne pămînt, ast-fel că, din produs, el în-
casă pe fie-care an, o sumă destul de bună, prin munca
și înțelepciunea lui, astă-đi este omul cel mai cu dare de
mână din sat, el are o avere făcută în mod cinstit, care se
ridică la 2—300.000 lei. Sătenii nu s'au lăsat mai pre jos, și
fie-care căutând să imiteze pe inginerul lor cel bun, pe în-
vățator, au îndoit și au întreit rîvna la muncă, așa că astă-
đi toți sătenii sunt ómeni cu avere.

Călătorului, care trece prin satul Plenița, nu-î rêmâne im-
presiunea decât că, trece prin un orașel; strade frumoșe șio-
seluite, case cari de cari mai frumoșe și bine împrejmuite

grădini frumoase pline de recore și de tot felul de flori pe timpul verii, ómenii voinici, sănătoși, plini de viață și bine îmbrăcați.

Toți, aprópe toți, cu sciință de carte, mulți, fórte mulți din școlarii aceluí lumnat apostol sunt astăđi cu pozițiuní frumoase, fie ca parte materială, fie ca parte intelectuală; iar el privesce cu drag, la produsul muncii lui din tinerețe, la satul și populațiunea Pleniței, care este astăđi, una din podóba Țerei-Románesci.

El este de câți-vă ani retras la pensiune. Fie ca Dumneđeu să îndemne ca și urmașii lui, în cariera de apostoli ai luminii Románismului, să mérgă pe aceeași cale plină de flori.

Ión Dimitriu.

Căpitan în Intendență (Ministerul de Răsboiú).

Superstițiile poporului (1).

După înălțarea la cer a Mântuitorului, au rămas sfinții și dumneđeescii Apostoli, cari să continue sfinta sa învățatură, propovėduind lumea Evanghelia dreptății, surpând deii cei mincinoși și fondând Biserica creștină, pe care nici porțile iadului nu o vor pute sfărîma. Următori ai Apostolilor au fost sfinții părinți ai Bisericii și suntem și noi preoții. Apostolilor, Iisus Christos le-a đis: *mergėnd învățați tóte popórele*. Aceste cuvinte, în cari se resumă îndatoririle cele mai de căpetenie ale preotului, ne au fost adresate și nouė preoților. Popórele au armate și stăpânitorií đilei au avut sábii; iar noi preoții n'am avut decât cuvîntul lui Dumneđeu. Și cuvîntul lui Dumneđeu a biruit lumea de la o margine la alta.

A cui este menirea de a răspândi lumina adevėrului în lume? Nu a noastră a preoților? Vai, fraților! grea răspundere avem să đăm, când la điaua cea de judecată vom fi întrebați: *ce am făcut pe acest pămînt?* Cum vom răspunde, fraților, atunci? Răspunde-vom, că ne-am agonisit averi, că am trăit

(1) Veđi No. 43—44, 45—46, 47—48, 49, 50 și 52 anul IV și No. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 10, 11, 12—13, 14, 16 și 17 anul V.

în tihnă și în petreceri? Să facem, fraților, ca să se plinească în noi porunca cea mare, cea sfântă, *de a învăța popóarele*. Poporul nostru este creștin, dar în scurgerea vremilor, năvălind multe popóre peste dînsul, de voe, de nevoie, a primit multe obiceiuri și datine păgânesci și datoria noastră este de a-l lumina cu învățătura.

Se întreabă: *Carî sunt mijlócele prin carî am pute combate resturile de credințe păgânesci?*

Răspunde-voiú, cá unul singur este mijlocul arătat de Divinul Mântuitor, anume: *învățătura și iar învățătura*. «*Așà să lumineze lumina voastră înaintea ómenilor, ca vedënd faptele vóstre să prea-mărescă pe Dumneđeú*». Cu vreme și fără vreme, în tot timpul și locul datorî suntem a propovădui lumina adevărului prin învățatură, făcënd cunoscute păstoritilor noștrii adevărurile creștine. Poporul este superstițios, dar el de unde scie, dacá nu-i-s'a spus?

Suntem datorî să combatem credințele cele mincinoase ale păgânilor, să o facem acésta cu cuvîntul și cu fapta. Mai întâiú noi înși-ne să nelepădăm de obiceiurile și credințele deșarte și prin puterea cuvîntului să aducem și pe alții la lumină.

Dacă preotul se va duce la vrăjitori și va primi în casa sa lécuri băbesci, poporul cum nu va face și el așa?

Dacă noi vom ține obiceiurile și sėrbătorile păgânesci, dacá preotul va pune să tóce și să tragă clopotele bisericii în sėrbători păgânesci, ca să pótă face clăci, poporul cum nu va crede și el?

Dacă copiii preoților vor umbla cu baeri la ei, înbrezați în frunte pentru deochi, sătenii cum nu vor face și ei așa?

Noi nu trebuie să credem în puterea vrăjilor și a farmecilor, ci în puterea lui Dumneđeú și a lécurilor lăsate de El pe pămînt pe séma ómenilor cunoscători.

Nimeni altul decât preotul nu póte fi mai în măsură de a combate credințele păgânesci. Și acésta se face numai prin *exemple* și prin *învățatură*, atát în biserică cât și afară din biserică. Preoții duhov-

nicii pot întrebuița și unele pedepse, cari sunt prevădute în canone, dar într'un mod cât se poate de blând și părintesc. Însă tot puterea cuvîntului rămâne mai tare și decât pedepsele. Blandul Mântuitor numai odată a făcut uz de pedepsă, deși eră Dumneșeu, cu atât mai mult noi să nu alergăm la pedepse față de păstoriții noștri.

Preotul, când își va îndeplini înalta și sfînta sa chemare, pe lângă respectul de care se va bucura în lumea acésta din partea ómenilor, la çiua cea de judecată, când va fi întreat: *Ce a făcut pe acest pămînt?* va puté rěspunde sus și tare :

«O ! Dómne ! 'n lume cât am stat,
«In ochii sėi plini de admirare,
«Pe tine te-am reprezentat!»

Parohul Teodor Bălășel.

Teatru sățesc din Cocioc.

Am vorbit despre teatrul sățesc din Cocioc, în multe rînduri. Cum e acest teatru ? Cine l'a rînduit și cine jőcă în el ?

Ce se căștigă și cât se plătesce, și ce se face cu sumele adunate?

Teatrul sățesc din Cocioc este instalat în o sală de 400 m. p. avënd o scenă cu felurite decoruri lucrate cu măestrie de cunoscutul pictor Serafim.

Tóte cheltuelile de instalațiune s'au făcut de Onor. Administrațiunea Domeniului Corónei.

Domnul Ión Kalinderu, Administratorul Domeniului Corónei, care iubese adevėrat părintesce pe țėranul român, s'a gândit că precum alți muritori după o muncă obositoare, caută liniște și o mică desfățare a sufletului și țėranul trebuie să se odihnescă și să se desfete. Pentru că și desfățarea să-ı fie tot folositoare, s'a hotărit ca pe nesimțite să abată pe sățean de la obicinuitu-ı local de petrecere, cãrciuma, unde se ruineză materialicesce și moralicesce și să-ı pună la îndemână un local unde să pótă petrece și în același timp să tragă diferite învățături morale, cari să le judece însuși fără ca cine-vă să-l silėscă a primi sfatul său morala.

Pe scena acestui teatru jőcă absolvenții șcőlei primare din localitate instruiți de harnicul lor învățator, Alexandru Timotescu, diferite persóne din localitate cari au dragoste pentru acėstă instalațiune și cari fără nici un căștig interpretėză mai mult sau mai puțin bine, diferite roluri în piese morale și instructive cari de asemenea sunt trimise de domnul Ión Kalinderu, după ce aceste piese trec sub controlul unor persóne pricepute.

Mai jőcă apoi elevii șcőlei Brățulesci-Cocioc, cari sunt deprinși a se întrupa în diferite personalități. În timpul vacanșilor jőcă

studenți, tot fii ai Cociocului, cari sunt pe la diferite școli superioare.

Spectatori sunt persoanele cu vază din localitate și împrejurimi.

Majoritatea este formată din săteni, cari cu dragoste vin să-și vadă copilașii cum cântă, dănțuesc, etc., fie-care după putința lui.

Biletele pentru săteni să plătesc cu 5 bani; iar cele-lalte merg treptat până la suma de un leu! . . .

Din încasările făcute se plătesc cheltuelile serale: orchestra, iluminatul etc. etc., iar beneficiul netto se împarte școlarilor silitori și seraci!

Iată în scurt organizațiunea teatrului sătesc Cocioc.

Teatrul e școla moralisătoare și instructivă a lumii; gândescă atunci fie-care ce servicii însemnate poate aduce acéstă instituțiune, mai ales în pătura de jos, unde e nevoie de atâta lumină!

Elemente de morală creștină.

D-l Moise N. Pacu, profesor la Liceul din Galați, a alcătuit un curs de morală creștină pentru folosința școlilor secundare.

Autorul ținând socotélă de datele programei, împarte cartea sa în 3 părți. În întâia parte se ocupă de felurile moralei, de bunătatea moralei creștine și de lăgătura moralei cu alte științe.

Urméză apoi o parte generală, privitoare la așa disa lege morală, la conștiința morală, libertatea morală, la virtute, păcat și viciu, la recompense și pedepse. În acéstă parte autorul se slujesc de o mulțime de definițiuni pentru lămurirea termenilor întrebuițați și de citate din Evanghelie și autorii religioși, ca să întărescă cele spuse. Subiectele sunt bine dezvoltate și dau cunoscințe temeinice celui ce le studiază. Unele din ele s'ar mai fi putut însă reduce lăsând afară lucrurile mai puțin însemnate, sau trecându-le tot în notițe, cum a făcut cu altele. De alt-fel defectul acesta privesce multe din cărțile noastre didactice. Autorii grămădesc materie cu nemiluita, fără să se gândescă că vremea e mărginită și creerul elevilor dispus la surmenagiū.

În partea din urmă asupra moralei speciale, care cuprinde tot felul de datorii, autorul se silesc și mai mult a fi cât mai înțeles. Sunt acolo regule de purtare arătate prin cuvinte alese, punând ast-fel în lumină vie chipul de traiū al omului moral și religios.

Sunt instructive cu deosebire notițele ce autorul le dă

în josul paginilor și ușurează mult pe profesor în predare.

În genere găesc lucrarea d-lui Pacu cât se pôte de folositore.

Trecând cu vederea unele expresiuni mai greu de înțeles, cartea pôte fi citită nu numai de elevii școlilor secundare pentru care a fost scrisă, și de ori-cine voesce să cunoscă chestiunile privitoare la știința moralei.

Prețul unui exemplar, care cuprinde 139 pagine, este 2 lei, ceea-ce vine 22 bani còla de tipar și se găsesce la librării.

Get.

Inaugurare de Societăți sătesci.

În ziua de 8 Noemvrie 1901, s'a inaugurat în comuna Albesci-Brățesci, jud. Argeș, societatea economică Despina-Dòmna, la care a asistat și P. S. S. Episcopul de Argeș Gherasim, cum și d-l Revisor școlar D. Pomponiù.

Inaugurarea s'a început prin serviciul liturghiei, oficiat de către P. S. S. Episcop; apoi, după ce părintele V. Predeanu, revisor-ecclesiastic, ține o frumoasă predică, au pornit cu toții la localul școlii, frumos împodobit.

Acì d-l Revisor rostesce o frumoasă cuvintare, prin care arată scopul acestei societăți, vorbesce de starea sătenui și spune, că prin unire și muncă se va birui sărăcia. Apoi aduce omagii de recunoscință d-lor Spiru Haret și I. Kalinderu și termină, proclamând ca președinte al societății pe P. S. S. Episcopul de Argeș, Gherasim. P. S. S. ia cuvintul și mulțumesc, îndemnând pe sătenii a asculta de sfaturile celor ce le voesce binele. Apoi învătătorul A. I. Duțenu mulțumesc tuturor.

După prînz elevii școlii au cântat mai multe cantece și au jucat câte-vă piese în curtea școlii.

Cu această ocasiune s'a depus de către persònele presente suma de lei 1.200; sătenii au contribuit și dinșii cu suma de lei 18, cu care sumă se va cumpără căciuli și opinci elevilor săraci de sf. sərbători.

A asistat fòrte multă lume.

Pentru zidari. Este bine ca tôte zidurile din pivnițe să se tencuescă, adecă să fie acoperite cu un strat de material impermeabil (nestrăbătător) de umeđelă. Mijlocul cel mai bun este asfaltul și anume: se amestecă 5 părți de asfalt cu $\frac{1}{2}$ —1 parte de gudron, pulvere de cărbunil de piatră și 2 părți nisip. Acestă pulvere de cărbunil de piatră se amestecă, pentru ca tencuiala să capete òre-care elasticitate, căci altmintreli așezându-se zidurile, stratul acesta crapă și prin crăpăturil ar puté străbate umeđela.

O scrisoare.

Onor. Domnule Administrator.

Dăruiesc școlilor: *a)* din com. Movila-Ruptă, cătunul Ripiceni, jud. Botoșani; *b)* Școla din com. Mitoc, căt. Mitoc, jud. Dorohoiu; *c)* Școla din Fălcoiu, jud. Romanați; *d)* Școla din Cioroboreni, jud. Mehedinți; *e)* Școla din com. Vascani, căt. Stroesci, jud. Suceva; *f)* Școla din com. Fântâna-mare, jud. Suceva; *g)* Școla din com. Șerbesci, jud. Némț; *h)* Școla din com. Dăeni, jud. Constanța; *i)* Școla din com. Lipia, jud. Buzău; *j)* Școla din com. Târg. Rădăuți, jud. Dorohoiu, câte un abonament la publicațiunile ce vor apărea sub îngrijirea Societății «Steaua», cu singura rugămintă către colegii, sub a căror conducere se află aceste școli, de a stăruî ca broșurile ce vor primi cu timpul, să fie cetite de cât mai mulți săteni.

De o cam dată vă trimit 1 leu și 50 bani în mărci poștale, costul a 10 exemplare din broșura «Din țera Basarabilor» rămânând dator a trimite acastă sumă pe măsură ce vor apare și alte lucrări.

Vă rog, primiți asigurarea considerațiunii, ce vă păstrez.

V. D. Ștefănescu

Dirig. școlii Rădăuți (Dorohoiu).

DE LA SATE

În seara de 27 Decembrie 1901, membrii societății culturale de pe Domeniul Coronei Borca, prin inițiativa d-lui A. Berian, șeful regiei, s'a dat o serbare cu *concert, teatru și danț*.

Concertul și teatrul a fost organizat de d-l Const. Popovici, învățătorul local. Iată programul:

Concert. — Ostașii noștri și Hora de la Grivița, cântece executate pe 3 voci cu elevii școlilor întrunite (Mădei, Borca, Farcașa) de pe Domeniul Coronei Borca.

Teatru. — «Țiganul la lăsat de sec» și «Pielea Nevestei» de T. Speranția, transformate în mici piese teatrale de d-l C. Popovici și jucate cu elevii din Borca.

«Cântec» de *Coșbuc*, poezie recitată de un elev de la școla din Farcașa.

«Curcanii din răsboi» de T. Speranția, jucată cu elevii din Mădei sub conducerea d-lui Dăscălescu.

S'a mai jucat piesa «*Moștenire de la Răposata*» de D. R. Rosetti (Max) jucată de învățătorii din Borca, cu concursul d-lor S. Colțescu silvicultor, V. Popovici și d-șora Pleșescu; iar ca închiere d-l C. Popovici a declamat anecdotele «Cine-l Nuhăm» și «Știu! nechează! las!» de T. Speranția.

Atât concertul cât și teatrul a avut o reușită peste așteptările publicului.

* * *

În seara zilei de 27 Decembrie a. 1901, în comuna Maglavit din județul Doljiu, a avut loc o frumoasă serbare școlară urmată de danț.

Acastă serbare a fost organizată de d-l Ión Ștefănescu, învățătorul comunei, ajutat fiind de preotul paroh Nistor Dumitrescu și de un comitet ales dintre persoanele de seamă ale comunei.

Serbarea s'a dat în localul școlii a început la ora 8 și a durat până la orele 12. Sala de clasă eră plină de asistenți.

Intr'o parte a clasei, eră formată scena frumos împodobită cu hărți și cu tablouri anti-alcoolice, pe care elevii școlii au jucat următoarele piese teatrale: «Ce face dracul», «Dinu Sergentul», «Beția cu léc» și «Secolul al XIX-lea», cari au reușit pe deplin.

Serbarea s'a terminat cu o cuvîntare ținută de învățător, în care mulțumescce locuitorilor și îi îndemná a se uni și ajută la ori-ce lucru folositor.

D-l M. Demetrescu, student, luând cuvîntul, arată cine este întemeetorul teatrelor la sate, scopul lor și aduce mulțumiri, întemeetorului și bunului patriot, *Ión Kalinderu*, feliicită pe învățător și pe locuitorii Maglaviceni de modul cum a reușit serbarea.

A mai vorbit parohul N. Demetrescu, președinte, arătând venitul acestei serbări, care a fost de 310 lei; cheltuelile de 50, rămânend ca beneficiu net suma de 260 lei, din care se va face o fântână în curtea școlii și alte îmbunătățiri. Apoi a proectat înființarea unei societăți economice arătând folósele ei.

După acésta a urmat danțul care a ținut până la ora 4 și $\frac{1}{2}$, dimineța.

Un Asistent.

U N D A R

Școlii din comuna Valsănesci, Argeș

Sub-semnatul, fac ofrandă «doué» cărți legate în pinză roșie și neárá, pentru biblioteca acestei școle, conținend în ele «Revista Albina» pe 3 ani. Acésta revistă, e considerată ca cea mai folositóre carte pentru sátenii noștri plugari. Dorința mea dar este ca aceste cărți să se cetescă sátenilor adulți în conferințele de iarnă. Agricultura, pomicultura, horticultura, viticultura, apicultura, grădináritul, etc., să fie basa conferințelor, așa că tot ce vor culege cu memoria sátenii noștri în conferințe, să pue în practică pe pámînt la primăvară, și vor vedé ce folóse le dá. Biblioteca acestei școle va mai primi de la mine încá «20 de cărți» folositóre pentru sátenii.

Ión Niculescu

Fotograf, președ. soc. Curtea de Argeș, București.

Ingropat 5 zile, apoi desgropat.

La Cappelli s'a dărîmat o baie și a îngropat mai mulți lucrători omorându-i. Lucrările de desgropare s'au urmat cu zor, și în a 5-a zi, au scos de sub pámînt pe un lucrător, Menico, mort pe jumătate, dar după îngrijire de jumătate cias și-a venit în fire așa de mult, că a cunoscut pe cei din jurul seú și a început a vorbi. A spus că acum a treia órá a stat îngropat de viu! Odată în baia din Austria a fost îngropat 24 de césuri, apoi în una din Germania 56 de césuri (peste doué zile și doué nopti), dar cât acum, 100 de césuri, n'a mai fost. El scie sáracul cum e în mormînt mai bine ca morții.

Mulțumiri.

D-l Ion Kalinderu a dăruit școlii Brătulesci-Cocioc, un frumos fisarmoniu în valoare de 300 lei, pentru acompaniamentele corului școlar. Pentru acest act, sub-semnatul, aduce cele mai respectoase mulțumiri.

* * *

Cu ocasiunea festivalului național de la 24 Ianuarie a. e., d-l A. B. Sinișteanu, rev. școl. Ilfov, a bine-voit a dăruți mai multe broșuri din biblioteca societății «Steaua» școlărilor din Brătulesci de pe Domeniul Cocioc, cari au luat parte la această serbare. Având în vedere scopul societății «Steaua» și foloșele ce se pot aduce prin răspândirea broșurilor ei, ar fi de dorit ca fapta d-lui Sinișteanu să fie imitată de oricine doritor pentru lumina poporului român. În numele școlărilor, sub-semnatul aduce respectoase mulțumiri d-lui Sinișteanu.

Alexandru Timotescu.

* * *

Domnul Marin Ionescu, comerciant din comuna Cârligați, județul Teleorman, a binevoit a dăruți bisericii din această comună 2 chilograme luminări pentru policandru, lucru pentru care îi aduc mulțumirile mele.

Pr. par. V. Marinescu

* * *

În com. Orbésca-de-jos, jud. Teleorman, dându-se o serbare școlară, în folosul elevilor săraci, sub-semnatul, diriginte al școlii din această comună, în numele elevilor, aduce velle mulțumiri d-lui Mihail Ionescu, arendașul moșiei, care a avut dragostea și bunavoință să vie la serbare cu întreaga familie, dând spre ajutorul copiilor suma de 30 lei, și spre încurajare a mai împărțit elevilor diferite lucruri plăcute. Aduce de asemenea vii mulțumiri d-lor I. Georgescu și O. Georgescu, primarul și notarul comunei și d-lui M. Georgescu, student, care mi-a dat tot concursul spre a ave o mai bună reușită serbare, d-l O. Georgescu dând chiar sala gratis, precum și următorilor persoane: I. Săbăreanu, arendaș, Apostol Ionescu, Ghica Ursescu, Gr. A. Miculescu, M. Orbescu, D-tru Steriopol, N. M. Barbu, Fr. Plederer, Gh. și I. Popescu, Al. Popescu, Gh. Avramescu, I. Stancu, T. Crăciunescu, St. Sin, I. Ioniță, M. Iordache, V. Florea, Gh. Constantinescu, S. Apostol, T. Stoian, I. Marcu, I. Constantinescu, S. Bălănescu, S. Predescu, Gh. Elefteriu, Luca Petroviți, Rizea Ionescu, A. S. Budică, S. St. Budică, Gr. Georgescu, F. Mihăilescu, M. Freinberg, Paulina T. Crăciunescu, F. Crețu, Ion Constantinescu, M. Niculescu, Ana Popescu, S. Predescu, Al. Popescu, Anghelache Oprea, O. Bădulescu, M. Florescu, C. Drăgoianu, Albu Miculescu, Al. Crist. Popescu, P. Aninoșanu, M. B. Nedea, Gh. Dumitrescu, cari au contribuit cu obolul d-lor spre a da mână de ajutor celor lipsiți.

Filip Teodorescu.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

- D-lui Petru Roseti-Bălănescu, strada Romană 19, Loco.— Trimiteți.
 D-lui Locotenent Mitroescu, Tulcea.— Vi s'a trimis cartea. Ați primit-o?
 — Pr. Ión Nuțu.— Sunteți achitat pe anul V cu chitanța 3.895.
 — Pr. V. Iosifescu, Călugăreni.— Idem cu chitanța 3.903.
 — V. Bargaonu, Filipesci, Bacău.— Idem pe anul IV cu chitanța 3.863.
 — N. Pușcută. Idem Idem cu chitanța 3.864.
 D-nei Maria Sisilică, Pitești.— Idem pe anul V cu chitanța 2.991.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru întinderea învățături în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijlocele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotisația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățatori, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotisația pe un an, se pot adresa d-lui *Petru Gârboviceanu*, strada Sf. Ecaterina, București.

Comitetul. *Președinte*, Ioan Kalinderu, *membru al Academiei Române* — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier delegat*, Petru Gârboviceanu, *deputat, director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; — *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar și inspector școlar* — *Membri*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor Univers.*; I. Dimitrescu Procop., *senator și Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *deputat, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor, președinte al Societății corpului didactic primar*. — *Censori*, Const. Aliinăncăeanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *revisor școlar*

Membrii înscriși și cotisațiunii plătite (Urmare).

Carp Nicolae (Buzău), 2 lei; Răducănescu Stavri (Buzău), 2 lei; Daniilescu T. (Suceva), 1 leu; Daniilescu Ilie (Suceva), 1 leu; Daniilescu Teodor (Suceva), 1 leu; Vasilescu I., preot (Stoborenii), 1 leu; Calu I. Gh., învăț. (Schineni-Tutova), 1 leu; Dumitrașcu I. Gh., învăț. (Ziliștenca-Buzău), 2 lei; Dumitrașcu Maria (Zilișteanca-Buzău), 2 lei; Călineț Iosif (Petroșița), 2 lei; Manolescu I. C., (Petroșița), 2 lei; Arzoiu M., (Petroșița), 2 lei; Călineț I. (Petroșița), 2 lei; Nicolescu N. (Petroșița), 2 lei; Morariu I. I. (București), 2 lei; Ener I. Iosif (București), 5 lei; Marinescu N. O. (București), 2 lei; Uosora Ștef. (București), 2 lei; Roman Ion (București), 2 lei; Grigoriu Traian (București), 2 lei; Zarossi A. Gh. (București), 2 lei; Ciucian N. Miron (București), 2 lei; Woltinger W. (T. Măgurele), 5 lei; Ublf Mac (Brăila), 40 lei; Frer Saint (București), 10 lei; Sava T. Ion, telegrafist (Panciu), 2 lei; Temelie I. Miha-lache, factor rural (Panciu), 2 lei; Zalaru H. Nicolae, copist (Panciu), 2 lei; Mahalia Dem. Vanghelie, comerciant (Panciu), 1 leu; Căpățină Anton, farmacist (Panciu), 2 lei; Mogssa D. Sarchis, farmacist (Panciu), 2 lei; Antoniu I. Gh., institutor (Panciu), 2 lei; Ivanciu G. Georges, învățator (Panciu), 1 leu; Bănescu Gh. N., sub-chirurg (Vidra), 2 lei; Ciubotaru Ion, sub-chirurg (Movilița-Putna), 2 lei; Patrașcan Vasile, negustor (Mănăstiora), 2 lei; Macarie Ion, preot (Movilița-Putna), 1 leu; Andronic V. N., proprietar (Movilița-Putna), 1 leu; Lupu Alex. Ion, proprietar (Movilița-Putna), 1 leu; Gavrilescu Petru, perceptor (Movilița-Putna), 1 leu; Bunghez Gh., proprietar (Movilița-Putna), 1 leu; Cojocariu Arsene, învățator (Movilița-Putna), 1 leu; Ciubotaru Sava, sub-chirurg (Movilița-Putna), 1 leu; Ciubotaru Vasile, sub-chirurg (Panciu), 2 lei; Bănciu Teodor, sub-chirurg (Panciu), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului al II (1902) al societății, e de 112; iar numărul banilor încasați de la aceștia și de la vechii membrii, e de 316 lei și 70 bani.

(Va urma în No. viitor).

„NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘCI
Capital în acțiuni întreg versat în
aur Lei 2.000.000
Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36
Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcălașu.

Dir. general E. Grünwald.

„Naționala” asigură contra incendiului, a grindinei, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sînt primite în toate combinațiunile obicinuite ca: *cas de mörte, supraviețuire, zestre și rentă*. Sediul social în palatul Societății din str. Dómnai No. 12, București. Reprezentanta generală în București, str. Smărdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

Corectarea temelor, compozițiilor, caetelor speciale, scutind pe maeștri de a mai corecta în particular. Prețul 50 bani. Aotodologia caligrafiei, 0,20. Aotodologia științelor naturale, 0,50. Planul tuturilor lecțiilor de desemn, 0,10.

Deposit: Tipografie, Atelierului, 16, București.

GRĂDINA PREOTUL ILIE, Biserica Cotroceni, București. — Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbuști, Plante urcătoare, Brași, Pini austriaci, Thuia și altele. Stupi, Trandafiri, etc.

ACT DE MULȚUMIRE

Sub-semnatul, Locotenent *Nicolae Dimitriu*, din Bărlad, mă cred dator a aduce la cunoștința onor. Public, precum și a părinților de familie, că decedatul meu părinte *Dimitrie Dimitriu*, contractase la *Societatea generală de asigurare „Dacia-România”* din București, în Decembrie 1897, o asigurare pe casul de mörte pentru suma de *lei 5.000* (cinci mii) și întîmplându-se să înceteze din viață pe când abia plătise asigurarea pe patru ani, numita Societate de asigurare n'a întărziat de a-mi numera întregul capital asigurat de defunctul meu părinte, în sumă de *lei 5.000*.

Aduc dar în public mulțumirile mele onor. *Societății „Dacia-România”* pentru graba ce a pus în lichidarea acestei despăgubiri și sunt pătruns de datoria mea de a indemnă pe ori-ce părinte de familie de a asigura în acest mod, la menționata Societate, existența urmașilor săi.

Locotenent, *Nicolae Dimitriu*.

Singurul care vinde ieftin!

Galoși veritabili Rusesci

Pentru bărbați Lei 4,95, 5,95. Pentru dame Lei 2,95, 3,95.

GHETE de chevreaux pentru dame Lei 10,95, 11,95, 12,95.

GHETE de vax fin pentru bărbați, cu elastic și șireturi, Lei 11,95, 12,95, 13,95, 14,95.

CĂMĂȘI bărbătești de zi și de noapte, începînd de la Lei 2,95 în sus.

De asemenea și pentru dame, începînd cu același preț.

Flanele și Ciorapi

pentru dame și bărbați cu prețuri fabulos de ieftine.

Bluze de Catifea și de Postav

Lei 8, 9, 10, 12, 14.

Mănuși glace fine Lei 2,50 perechia.

In cas rupându-se la încercare se dă altă pereche.

Magazinul „La tóte Sezónele“

Calea Victoriei, București

(Alături cu poliția).

5%

Cupon de reducție pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avé un scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.